

NARZUCIĆ (1) *vb pf*

3 sg m *praet* narzucił.

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Położyć gwałtownie; przeni [co]:

*Zwrot: »narzucić ręce [cum inf]« = zacząć (o wyrządzeniu zła): O onemże cżásie tãrgnął fię (marg) Wła. ná rzucił ręce. (-) Herod Kroi trapić niektore ze zboru [*inicit Herodes rex manus male tractare quosdam de ecclesia*]. *BudNT Act 12/1.**

Synonim: targnąć się.

Formacje współrdzenne cf RZUCIĆ.

Cf NIENARZUCONY

DJ